

האסם

האָסם הגבוה והלבן
האיר כמגדלור את ילדותנו.
כבר מפרחם יכלת להרים
את ריחם המכון שהתאבד באויר.
ריחות של גרעיני דורה,
חטה ושמן דגים התערבבו
בתלל המהביל של הקיץ
והתגבשו לניחוח כבד ושמוני.
ערמה של שקים מלאי תערובת
נערמה באי סדר חנוני,
בד מתספס וקשה
מתפקע מעמס גרעינים.
כשנגעת חשפת שאמה בוגע
במשהו חזק ויסודי כמו האדמה
שממנה פה רחקנו בזמן האחרון.
היום האסם הוא גויה של בנן
תללו הריק גדוש זכרונות מאבקים
על גגו הגבוה, שפעם הייתה בוערת
עליו חנפיה חשמלית בחג החנכה
רובצת האנטנה של סלקום
האסם עשה את שלו,
תקוע באמצע שום מקום
שגוע ובא אל קצו
מצבה מתקלפת לימים
בהם היינו קרובים יותר
לאדמת היחד ולא איש אל עצמו
ואל חלקת אלהים הקטנה שלו,
סוף סוף תפשיים
כל אחד למוות לעצמו.